

butlletí CPS catalunya

n.1 desembre 1975 cristians pel socialisme

SUMARI:

- 1. EDITORIAL
- 2. SECTORS CPS: trobada d'un sector
- 3. REINTERPRETACIÓ DE LA FE: l'esperança cristiana
- 4. DOCUMENTS: article sobre PORTUGAL aparegut a *Liaisons* internacionals de juny - agost 1975
- 5. ESGLESIA: l'església oficial davant els darrers esdeveniments
document de la coordinadora de l'estat espanyol
document de la coordinadora europea

1

EDITORIAL

Parque tenia esperança i perquè creiem en l'autèntica llibertat, per tot això CRISTIANS PEL SOCIALISME vol estar present en aquesta hora decisiva, com ha intentat estar-hi d'ençà que ens vam constituir com a tal moviment.

Aquest és, precisament, l'objectiu que es proposa aquest primer butlletí, orga coordinador de CPS de Catalunya a instrument de difusió que pensa en tots aquells que comparteixen els nostres objectius i el nostre combat.

Miran enrere, recordem com el gener del 1973 va ésser una data important: A "l'encontre d'Avila" vam anar-hi molts de nosaltres i d'ençà ens hem coordinat al voltant de la idea i l'esperit de CPS. De fet, no hem inventat res de nou. Vam recollir l'experiència i la pràctica dels CPS a Àfrica Llatina. Després ens han seguit Itàlia, l'Emigració espanyola a Europa, França, Portugal, etc... Cadascú en el seu terreny està complint i està oferint una alternativa inèdita i plena d'esperança: nombrosos sectors de cristians es disposen a recolzar al gran combat de la lliberació en la construcció del socialisme. L'exemple dels CPS italians és molt significatiu.

Veritablement ja abans de "l'encontre d'Avila" molts de nosaltres militàvem en diferents fronts i partits que lluitem pel socialisme. Ho fem sense renunciar a la nostra fe en Jesucrist i sense sortir de la gran comunitat cristiana. Avui, això ja no constitueix una excepció.

D'ençà aquella data la nostra idea ha estat recollida i ampliada per nombrosos sectors cristians de Catalunya i d'altres pobles de l'Estat espanyol. S'han succeït encontres, reflexions, accions fins arribar al darrer encontre de Burgos (setembre 1975) al que concorreren representants de tots els grups de CPS de l'Estat espanyol. Aquest encontre va proposar-se " valorar el camí recorregut des de l'encontre d'Avila i discutir quines serien les nostres línies d'acció com CPS en els moments difícils i decisius pel nostre futur polític immediat ". Les circumstàncies especials en les que l'encontre va celebrar-se eren especialment tenses: [jocacions de patriotes vascos i militants revolucionaris i sobretot perspectives d'un futur que s'apropava; La mort del dictador amb tot el que podia significar.

El dictador ja ha desaparegut. Totes les forces i grups continuistes es disposen a recollir l'herència, i és així com nosaltres ens sentim interpelats per una fe i una nova realitat. Després de quaranta anys de dictadura sembla que un vent fresc revifi la nostra esperança. Però no ens quedem aturats; Al contrari, ens esperem noves tasques i una llarga marxa que, en definitiva, serà una continuació del camí que hem anat fent fins ara juntament amb tots els que

han perdut la vida en l'empeny o que s'han vist privats de la llibertat, junta-
ment amb tots aquells que un dia darrera l'altre han estat a primera fila del
combat per reconquerir les llibertats que han sigut arripades al poble pels
enemics de sempre. I aquestes llibertats les recobrem realment si ara redup-
liquem els nostres esforços.

Una pregunta que és al que avui interpel·la de forma específica a
CRISTIANS PEL SOCIALISME a Catalunya i quin camí se'ns comença a
seguir empanyats per la història del nostre poble i per les matei-
xes exigències de la nostra fe en Jesucrist.

En primer lloc afirmem que és la nostra empeny de que la nostra fe en
Jesucrist sigui una fe alliberadora, lluny de tota ambigüetat i que
sigui la base i l'impuls d'una església catalana al real servei de
tots aquells que aspiren a una terra solidària, fraterna, igualita-
ria i fidel a la seva tradició i a la seva cultura i sobretot a la
seva llibertat. I entenem que tot això es aconseguirà en la perspec-
tiva d'un combat pel socialisme.

A l'encontre de Burgos es va posar de manifest que ara més que mai, l'opció re-
volucionària dels cristians, de la que CPS és una expressió més, ha d'ajudar als
cristians desorientats i incòmodes en mitg d'una església ambigua, a descobrir
una alternativa de recerca i transformació eclesial.

A més, CPS ha d'empanyar als cristians a que unixin els esforços i la seva mili-
tancia activa en aquells organismes i partits polítics que lluiten per les lli-
bertats i el socialisme. En aquest sentit estarem sempre disposats a denunciar
a aquells grups o formacions polítiques com certs sectors democrata-cristians
que pretenen monopolitzar en nom de la fe, l'opció política dels cristians, mal-
grat que reconeixem la contribució que aquestes opcions poden aportar per la des-
truïció de tot residu del feixisme.

Creiem que aquest és el gran repte que tenim per davant en aquests
moments. No sabem, per nosaltres, veure cap altre alternativa. I a
això pretenem respondre aquest Butlletí, per mitjà d'all volem coor-
dinar-los. Per això convidem a tots els grups de CPS de Catalunya
a que aportin les seves experiències i les seves propostes. Per
mitjà d'all intentarem suministrar materials de reflexió teològi-
ca i possibles línies d'acció en el terreny específic de CPS.

Sabem que la nostra tasca no serà fàcil, però com es va dir en l'encontre de
Burgos "la realitat de CPS constitueix, per nosaltres un dels fets més signi-
ficatius en la història de la nostra església durant els darrers anys". I estem
disposats per tots els mitjans i amb tot el nostre empeny a que això es trans-
formi ben aviat en una àmplia realitat, fecunda i alliberadora per a tots els
cristians que volguin viure la seva fe en Jesucrist posant-la al servei dels
pobres i oprimits.

2 TROBADA D'UN SECTOR DE CPS

I. introducció a la trobada

Ens reunirem 25 persones per a tornar de nou sobre el moment de CPS a la nostra ciutat i la dinàmica a seguir. Vàrem ésser pocs pensant en les persones que s'esperaven i que a la pràctica segueixen la línia de CPS. Valguent el perquè d'això ens va semblar que la falta d'"alimentació" més periòdica de CPS tenia una influència, en quant que la trobada podia quedar com quelcom que no estava en la dinàmica quotidiana per a molts. També, encara que a escala inferior, alguna visió política d'una forma implícita, influïa en mirar-s'ho amb menys entusiasme, podent afectar en algunes persones.

El ritme i la participació de la trobada foren bona, especialment en la posta en comú en la que va haver-hi un grau de comunicació personal elevat.

Es va començar amb una informació de la trobada de l'Estat Espanyol de Burgos i la presentació del comunicat. Després, es va exposar breument la situació de CPS a nivell de Catalunya, de la resta de l'Estat Espanyol i a nivell mundial. A continuació va haver-hi una reflexió teològica sobre com endinsar-nos en el missatge de l'Evangeli, que resumim:

2. Avanços en la nostra "reformulació" de la Fe.

En la mesura que prenem més seriosament la nostra militància pel socialisme experimentem més agudament que les determinacions i formulacions de la Fe cristiana tradicional són insuficients i inoperants pels que ens sentim vivint en la doble opció: pel socialisme i per Crist.

Per això, una de les tasques més properes i urgents de CPS és madurar i elaborar la nostra "reformulació" de la Fe, en base a la nostra experiència.

Es constata que aquesta tasca no és gens fàcil. Exigeix una determinada estratègia que hem de cercar. L'esperit no sorgeix de la lluita perquè sí. Fa falta una metodologia, una llevadora, una dona que ens ajudi a donar a llum el que vitalment estem gestant. La nostra consciència cristiana està encara massa pendent de les formulacions i dels continguts heretats. No n'hi ha prou amb entrar en la militància marxista i permetreix adherir a Crist per que brolli, espontàniament, una nova expressió de Fe. Cal dedicar més esforços en aquesta tasca; cal exposar-se a més desafets interns.

Convé precisar una mica el nivell d'originalitat d'això nou que hi ha en la nostra Fe. Les paraules "reformulació" o "reinterpretació" poden donar a entendre que es tracta del "mateix d'abans però dit d'una altra manera". Com si alguna vegada hagués existit una formulació o interpretació de la Fe clara i nítida, vàlida per sempre, que cal anar re-formulant o re-interpretant. No; el missatge cristià en estat pur no ha existit mai. El que va existir fou l'experiència vital de Crist i dels seus deixebles; però la forma d'expressar aquesta experiència ja aleshores quedà estructurada segons la lluita de classes i cultura d'aquell temps. I nosaltres hem rebut l'expressió capitalista d'una experiència que sembla que té alguna cosa en comú amb aquella de Crist i els deixebles. Ara hem de veure seriosament si militant en el marxisme hi ha entre nosaltres una experiència que podrí enllaçar i inserir-se en la de Crist i els deixebles i aleshores expressar-la i formular-la de la millor manera que nosaltres capíem.

El pas de la mentalitat capitalista a la praxia marxista és massa gran i es
rió com per que la "re-formalació" de la Fe sigui "el mateix d'altra però
dit d'una altra manera". El que experimentem és una experiència de Fe, que
té molt a veure amb la de Crist, però que té molt de nova si la comparem
amb les experiències de Fe que hem conegut fins ara.

Diguem alguna cosa més a fons, i críticament, d'aquesta experiència.
Diu Pablo Ricard: "Els cristians, al passar d'una consciència solament "sus-
sibilitzada" per la realitat a un coneixement científic de la realitat, es
donen compte de que el primer i més fonamental de aquesta realitat social amb
totes les seves contradiccions. Aquesta realitat precedeix a qualsevol valor
evangèlic o doctrina social. Fe té que partir del coneixement d'aquesta reali-
tat i de la lluita per transformar-la. La consciència tradicional socialcristi-
ana, a partir de l'opció fonamental pels valors de l'Evangeli, amagava
les contradiccions socials". (Traduït del castellà).

Si prenem això seriosament, si de la nostra experiència, veurem
que és un salt molt gran respecte el tipus de Fe viscuda així, i
que el pas d'una a altre suposa una gran desfeta interior.

Si el punt de partida és, doncs, la realitat analitzada críticament amb
el mètode-praxi, ens hem de preguntar quina són els punts més importants
i vitals d'aquest mètode-praxi i veure si deixen possibilitats a alguna
Fe i quina seria aquesta. Perquè una cosa és que experimentem una fe si-
guent militant marxista; una altra, és que aquesta Fe resisteixi a la
crítica del marxisme més seriosament i així pugui ésser seria i vàlida-
ment formulada.

2.1. Desde la praxis

Un dels punts claus del marxisme, molt fonamental, és afirmar que tot el que és cultura i ideologia ve molt condicionat, i en darrera instància, és determinat per la infraestructura econòmica, és a dir, per les relacions de producció. Només prenent molt seriosament aquesta constatació marxista, podem fer una crítica o una defensa de la Fe que no consisteixi en discutir i barallar-nos entre conceptes elaborats en la mentalitat capitalista però que una afirmen que hi ha Déu i una altra vida i altres ho neguen.

Ja no ens interessa les baralles entre conceptes, sinó veure com aquests s'han produït. Si s'han produït desde una posició d'opressor en la infraestructura econòmica, no serveixen per a res tant si neguen com si afirmen la Fe. Perquè són conceptes produïts pel canvi per a dominar, conceptes fetitxes, com la mercaderia. Si estem en la posició de l'oprimit que lluita per alliberar-se i no vol produir mercaderies pel canvi sinó per l'ús humà, també la "producció de conceptes" serà molt diferent, serà per l'alliberament humà real, no a mode de fetitxes que s'intercanvien. No hi haurà baralles entre conceptes.

Però, possiblement fins i tot amb una nova teoria i d'una nova forma de "produir" conceptes i símbols, es pot parlar de Déu i de viure més enllà de tota mesura humana? Marx pensava que no. Però aquest "no" és molt discutible en la teoria i potser respongui a alguns molt pocs "marxistes" de Marx.

Desde la nostra experiència actual CPS, acceptant a fons la crítica marxista de tot el que és superestructura ideològica, no veiem que quedi invalidada la nostra «firmació de que ens sentim creients i el nostre parlar de Déu.

Podem precisar més qué significa que ens sentim creients i qué diem de Déu?. Perquè no mereixeria cap atenció que diguéssim que és qualcom d'inefable, impossible d'expressar ni aproximadament. Alleshores no seria hurà. El que sí sembla cert és que el que diguem sobre la nostra fe o sobre Déu, sempre serà en un llenguatge no científic ni conceptual-exacte, sinó simbòlic. Però el nivell dels símbols a la nostra vida és tan hurà i vàlid com els altres nivells. Vol dir, alleshores, que renunciem a la veritat entesa com a exactitud conceptual, com a conjunt de doctes. I que trencuem amb tot tipus de discurs ideològic que pretengui ésser universal i vàlid per a tot temps i lloc, fins i tot sobre Déu.

Però vivim la història, com a lluita de classes que és ara, oberta a l'absolut. La nostra Fe es centra en l'obertura de la història, arribada ara al costat dels oprimits, cap un horitzó que la supera a ella mateixa, més enllà de tota mesura humana. La Fe pren forma i llenguatge d'Esperança.

Així la nostra opció revolucionària se sent com rellançada per aquesta Esperança, encara que no canviï els seus motius històrics i els seus continguts. Entre l'opció revolucionària i la de Fe no hi cap separació. I les accions revolucionàries són les de la Fe, i la Fe, encara que no quedi limitada per aquestes accions, no existeix sense elles.

2.1 La Fe és el darrer dinamisme de les nostres accions històriques.
La seva força és mantenir en expectació l'esperança. Supera sempre
l'estructural i es viu comunitariament.

2.2. Una interpel·lació

Aquesta obertura de la Història, (entesa com materialisme històric) més
enllà, d'ella mateixa, la vivim en forma d'interpel·lació. Més que "Algú",
Déu, ens interpel·la, no ens deixa tancar dins les nostres totalitats
per grans i perfectes que siguin. Ens sentim oberts a atendre una Paraula.
Podríem dir que la Fe és la Praxis Revolucionària plena de presència, impreg-
nada d'aquesta presència interpel·ladora.

Aquesta interpel·lació l'experimentem en cada moment històric en el
crit dels oprimits, de l'altre, dels marginats de la totalitat que
ha format el sistema capitalista. I la nostra resposta és la constant
opció revolucionària, que és opció sense límits, de donar-se sense lí-
mits i esperar sense límits, es a dir, Fe.

Al dir "sense límits", "més enllà de tota mesura", "interpel·lació", etc...
ho personifiquem de seguida i li donem un nom Déu. Podria ésser d'una altre
manera, però fins aquí aquesta personificació ens sembla el millor. Crist va
anar més enllà i li va dir Pare. Alguns ara ja veuen aquesta expressió més
relativa.

La validesa humana de les nostres expressions sobre Déu, la jutjarà
la praxis històrica. En la mesura que tendeixin a deturar aquesta
praxis, a alienar, cal surtir d'aquestes expressions i cercar-ne d'al-
tres o callar-se.

Altresment, qualsevol expressió que trovem per parlar de la Fe i de Déu, el ca-
pitalisme tendirà a reabsorbir-la, encasellar-la en els seus esquemes i fer-li
perdre el seu dinamisme revolucionari. S'haurien de trobar expressions que no
siguin "capitalitzables" i utilitzables com plusvàlues que altres ens roben
quiets en els seus sillons. Paraules que fan impossible dir-les actiuament →

ainó s'està en la lluita amb el proletariat. Però mentre durí el capitalisme això es quasi impossible. Potser s'hi acosta aquesta professió de fe d'A.C. Comfn. fetes que està parlant dels militants del proletariat:

"Crec en aquests homes en aquests militants, ells són l'autèntic poble de Déu en marxa, ells són qui porten la veritat pronunciada per Crist, en procés de descobriment i de maduració incessant per mitjà de la història. Ells ens porten a la terra promesa, ells són els benaurats, ells i els germans de lluita posseiran la terra". (Traduït del castellà).

Acabarem amb una posta en comú de com havien avançat en la C de cristians i en la S de socialistes i com els interrelacionem en la nostra vida, el resum de tot això l'exposem a continuació:

3. Valoració de CFS a nivell general

El que s'havia de fer per grups, degut al reduït nombre, ho hem pogut fer en un de sol. Ha dominat la sinceritat i l'espontaneïtat.

Les aportacions suggerides al llarg del diàleg, podrien resumir-se en dos grans apartats.

A) CONSTATACIONS POSITIVES

- CFS s'ha proporcionat un avanç real en la lluita i un avanç real en la fe, encara que sense conceptes clars d'ella.
 - És un procés irreversible. Ja no és possible viure la fe segons els antics motllos.
- CFS ajuda pel seu plantejament pluralista de base. Impulsa a la lluita, però respecta els diversos camins que tingui.
 - El sentit comunitari està present a CFS. Ja no ens sentim sols intentant el canvi profund en la militància cristiana.
- Ajuda a fer replantejaments a fons de la pròpia fe. És un motiu d'exigència.
 - Alliberament interior al fer possible la nostra vida de fe dins l'Església.
- Canvi de l'esquema vital. Ara la vida té un sentit de lluita.

B) INQUIETUDS I RESITJONS CARA EL FUTUR

- Sarem cada dia més S i menys C?

- Si ens separen (i en la realitat així ho sentim) dels altres cristians. Què serà de l'Església? i de la nostra fe, si l'Església s'alia amb els poderosos?

- Del el muntatge Església. Arribarà el dia en que ni tan sols podrem anomenar-nos cristians?

- Nosaltres lluitem per un canvi i el vivim. Però a aquesta VIDA, com l'anomenem?

- Es constata la dificultat de saber explicitar en conceptes la nostra experiència vital cristiana.

La preocupació bàsica que resumiria tota la jornada seria:

COM CONCEPTUALITZAR, EN UN LÍMIM, AQUESTA FE QUE ES VIU DESSE'L COMPROMÍS MARXISTA, RENUNCIANT A "tenir LA VERITAT COM EXACTITUT.

Valoració de CPS a nivell de sector.

- Interessa tenir material per a desbloquejar les comunitats de base.

- Potser les fulles i butlletins estan a un nivell massa elevat, poc assequible i no serveixen per a treballar. Si que serveix, en canvi, el material d'Amèrica Llatina i els qüestionaris. Es constata que els qüestionaris s'han utilitzat molt.

- CPS encara no és conegut per unes 50 o 60 persones que se sap que militen en la fe i el socialisme, què es podria fer?

- S'aporten solucions per a fer-nos més assequibles:

- . preparació de qüestionaris a nivell local, amb representants dels que tenen major preparació experimental tant de S com de C;
- . un Comitè integrat per representants de totes les Comunitats, per a conèixer més fàcilment.
- . intentar una major influència en les comunitats de base, mitjançant la preparació de material de reflexió.

Novembre de 1975.

3

L'ESPERANÇA CRISTIANA

El plantejament a CPS de la qüestió de l'esperança podria fer-se seguint dos moments :

- 1.- veure com els de CPS veuen i viuen això de l'esperança cristiana. Fer una mica d'esquema de les postures existents i valorar-les críticament.
- 2.- En base a aquest anàlisi, anar cercant i donant elements que permetin d'avançar cap a una concepció més profunda i més homogènia del que és l'esperança cristiana.

Per ajudar a aquesta tasca i en base a la darrera discussió de la comissió de " reformulació de la fe ", hem fet un petit esboç de tipologia de concepcions de l'esperança en el af de CPS i hem començat a recollir alguns elements que puguin ajudar en aquesta tasca d'aprofundir i homogeneïtzar.

1.- En quan al punt de l'esperança, la situació de CPS sembla caracteritzar-se per una afirmació massiva d'esperança però entenent-la de diferents maneres, que potser se poden resumir en aquestes tres concepcions :

a) Un primer grup identifica l'esperança cristiana amb l'esperança històrica. Amb una voluntat de racionalitat i de coherència amb el materialisme i la ciència, i amb un rebuig de les concepcions dualistes, es posa l'accent en la superació de les contradiccions que l'home pot dur a terme i es marca com a esperança final la societat sense classes.

Hà ha en aquesta concepció una voluntat molt positiva de coherència i realisme, i té un valor fonamental la seva accentuació del present i la realitat actual com a elements fonamentals de l'esperança. Curiosament, però a l'integrar la temàtica escatològica tradicional en un horitzó humanament abastable, s'afirma més o menys conscientment una certa correlació de termes (revolució proletària-judici final; pas de la prehistòria a la història de la humanitat - segona vinguda de Crist; societat sense classes - regne de Déu) que porten a una concepció escatològica i finalista de la mateixa història.

o sigui que de vegades la voluntat de coherència científica o materialista ha fet eliminar el món " transcendent " però l'ha integrat en el món de la història, portant de vegades a concepcions no massa rigoroses del procés històric.

Aquesta concepció comporta també, com a fruit d'aquesta voluntat de coherència amb dades científiques, una certa resignació davant de les limitacions humanes no superables historicament, com ara la mort, el dolor, la solitud, la limitació, la tristesa, etc.

Probablement a CPS és una concepció minoritària.

- b) Un segon grup , possiblement majoritari, assenyalava les afirmacions de l'anterior sobre la " terrenalitat " de l'esperança però veu i reconeix que hi han punts que són dèbils, perquè hi ha realitats que interpel·len brutalment la seva esperança, i molt especialment una : la mort. Llavors s'entra en una situació conflicte, doncs no es veu massa clar com afirmar l'esperança en la superació de la mort i alhora ser coherent amb una concepció científica del món. Ja una tensió no resulta, dolorosa i difícil.

El problema d'aquesta concepció, a part d'aquest tenir un punt no resolt, és el d'aquest subratllar quasi exclusivament el punt de la mort com a relevant, oblidant una mica tota l'amplia gamma de punts que es situen en el mateix pla : frustració, solitud, tristesa, dolor, alienació, les deficiències físiques i espirituals de tanta home, la petitaesa de molts actes, les vides tancades i buides de sentit, la duresa de vida de tanta i de tanta que ja han mort i no són a temps de superar res, etc... →

Paradoxalment, aquest tipus de déficit (tenir la mort com a únic problema insoluble) era molt propi del burges satisfet, que ho tenia tot resolt menys el moment de morir-se. Que ho trovem també a CP5 no indica presència de burgesos, si no que dins d'elements d'avanguardia en la lluita política i social , i ajudat moltes vegades per una concepció del marxisme que tenia resposta per a tot, es dona un tipus semblant de reacció ; són homes satisfets del seu comportament, homes pels quals en el món tot està clar i té la seva explicació, i que el problema que tenen és també el de morir-se.

Aquesta reflexió sobre l'esperança hauria també dins de CP5 de superar postures simplistes d'aquest tipus, contribuint així a formar homes lluitadors més conscients de la realitat de la gran majoria.

c) El tercer grup es caracteritza per assumir les afirmacions tradicionals sobre l'esperança (resurrecció, terra nova , salvació per tots, vida eterna, tresor al cel, filiació divina de tots, etc.) i intenta veure la seva incidència en la vida concreta de cada home, per veure que volen dir per a la vida present. El perill d'aquest grup, minoritari a CP5, és el de fer servir un llenguatge massa peculiar, a part, i amb fortes resonàncies dualistes, que dificulta aquest lligar-se amb la realitat concreta de l'avi. I no només és un problema de llenguatge, si no que moltes vegades suposa una acceptació passiva d'una herència històrica que conté un dualisme de concepció. Els hi manca tasca de reformulació d'aquests conceptes hereditats, defensant-se moltes vegades amb el recurs a la gratuitat ; com que l'acte de fe és gratuït i inexplicable, i aquests elements de l'esperança són afirmacions de fe, no cal buscar-hi explicacions ni connexions amb la realitat quotidiana, sentint així en un simplice perillós

i en una manca de revisió de l'incidència present de l'esperança .

Evidentment així són tipificacions simplificades i per tant irreal, amb l'única finalitat d'ajudar l'entès, podem però ajudar-nos a descobrir els punts en crisi de la nostra vivència de l'esperança cristiana.

2.- Pensem que és necessari remarcar una sèrie d'elements que crida essencials en la concepció de l'esperança cristiana a fi de que es pugui anar avançant vers una vivència més i més profunda d'aquest aspecte fonamental de la fe cristiana.

a) L'esperança cristiana passa per dins de les esperances humanes, encara que no s'identifica amb elles de manera total. Esperances humanes són concretes i quotidianes de superació de les contradiccions tan en les estructures i en les relacions humanes com en la mateixa vida personal de cadascú.

"L'home nou " fa ve fent cada dia i troba una certa experiència de plenitud en els petits i parcials progressos que avem fent. L'esperança cristiana es " realitza " i és " verifica ", "passa per " les esperances quotidianes dels homes. L'objectiu de l'esperança cristiana no es solament una plenitud total que esperem tenir un dia, sinó que és la vivència conscient i joiosa, d' aquesta plenitud que la vivim ja ara en cada realització de superació personal i social en el camí de la veritat, l'amor i la justícia.

b) Però el contingut ple de l'esperança cristiana, és l'esperança de plenitud total, de superació de tota contradicció i tota limitació humana. Transcendeix per tant les esperances quotidianes i històriques, en les que es realitza i verifica. I pretén la salvació de tots i cadascun dels homes en la seva singularitat personal; la vida eterna en una Terra nova, sense mal ni dolor en la que hi sigui tota els que han es titat la justícia i han aborrit la iniquitat, lluitant per superar tota mort, en el sentit de l'acceptació de la vida de Déu en l'existència de l'home.

c) Aquesta realitat escatològica no pot ser expressada sinó per un llenguatge simbòlic que expressi el " plus " que la fe experimenta en relació a la temporalitat i la li mitació de les realitats històriques i quotidianes.

Aquest llenguatge simbòlic està subjecte necessàriament a les coordenades d'espai i temps i alteritat en les que es mou la nostra existència històrica.

Així genera en tot llenguatge simbòlic sobre la transcendència un cert " to dualista ". El llenguatge simbòlic sobre Déu, la salvació, la resurrecció, la vida eterna, el regne de Déu, etc... té sempre un cert to dualista, però l'hem d'acceptar com una característica del nostre llenguatge.

Ens cal rebutjar el " dualisme ontològic i estètic " que porta a la " resignació " però rebutjar totalment aquesta característica del nostre llenguatge seria condemnar-nos, en la nostra actual situació, a no poder expressar explícitament res de la fe en la Transcendència ni en l'Escatologia, i condemnar-se a no poder explicitar la fe ; no seria condemnar-se a buidar-la de sentit ? .

d) L'esperança cristiana no es refereix a " un altre món ", lluny d'aquest, sinó a un " món Altre ". I Déu al creïme com la font i el fonament que possibilita, fa possible la realització d'aquest món Altre. Cada cop que anem canviant aquest món nostre i el fem una mica més " altre ", Déu es manifesta. Tot això és una manera simbòlica, metafòrica, però vàlida d'expressar el que creïme.

El mateix passa quan anem canviant l'home, i l'anem fent una mica més " altre " l'home nou !

La " Glòria de Déu és l'home vivent ". Tot progrés veritablement bèn " glorifica " Déu, perquè és manifestació (realització, verificació) de la " Glòria " de Déu.

e) L'objecte de l'esperança cristiana és La realitat absoluta i Transcendent que anomenem Déu, aquest Déu que es present i es manifesta en el món i als homes ja avui. Per tant l'esperança cristiana no és solament la del futur, sinó també la del present ". L'esperança de poder comunicar sempre amb Déu amic del món, en els homes, avui, aquí, ara.

Aquesta experiència de comunió de vida Absoluta, utilitzant el llenguatge de Jesús l'expressem amb el símbol de la " filiació ", Anomenem a Déu " Pare " i a nosaltres " filla ". La filiació es quelcom que ja vivim encara que n'esperem la plena manifestació.

f) L'esperança cristiana no justifica res (ni la limitació, ni el fracàs, ni el dolor, ni l'opressió, etc.) ni garanteix res (el final de l'història, la seguretat absoluta en el triomf històric passat al que passat), a no ser la presència del Déu crucificat en el dolor de l'home .

Tenir esperança cristiana no vol dir suprimir l'amenaça de frustració que gravita sobre l'home (el mal, el pecat, la mort). Es pot ser històricament pessimista i tenir esperança cristiana.

El que no és possible per un cristià, és ser exceptic sobre el valor definitiu dels petits i grans progressos de transformació que els homes anem fent, doncs l'esperança cristiana es realitza en aquell que fonamenta i possibilita de manera definitiva tots aquests progressos.

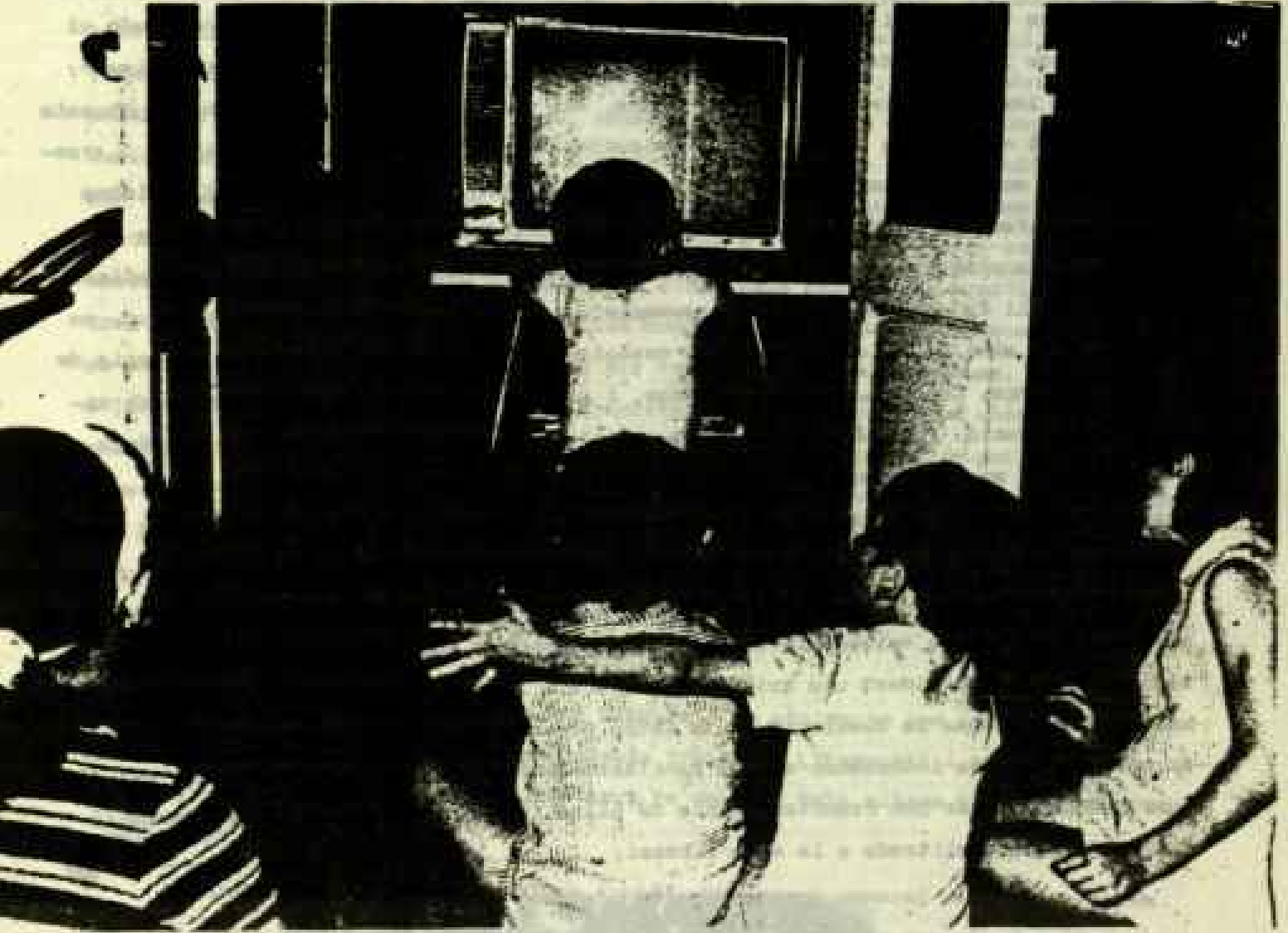
La fe en l'Absolut que fonamenta i possibilita tot progrés ens fa capaços de creure possible tota " novetat " tota " sorpresa ". Aquesta capacitat de " sorpresa " ens fa viure la realitat en una postura d'esperança en dialectica constant (el valor que trobo en les coses s'aliena te l'esperança, i l'esperança fonamentada en la fe es fa donar valor de cosa seriosa i definitiva al valor que trobo en les coses.

La fe cristiana ens fa donar valor definitiu a tot veritable progrés històric, però no es pronuncia sobre el que serà o no la realització temporal de l'història . L'esperança cristiana no afirma ni nega res, no es pronuncia sobre el que serà i com la realitat temporal de l'història humana.

Afirma, però, en un intent d'expressar el que no es pot dir amb paraules, que " Déu serà tot en tota ", en aquella comunió de vida que exclou tot poder opressor (regne de la mort) i fins i tot el darrer opressor que és la mateixa mort. (veure primera carta de Pau als Corintis. 15)

4

CONTRA-INFORMACIÓ PORTUGAL

Publiquem un article aparegut a "Liaisons Internationales" de juliol-Agost del 75 amb aquesta crida :

" Creiem urgent una acció de tots els grups de CPS i de cristians compromesos o progressistes, de cara a denunciar als seus respectius bisbats la situació de l'església portuguesa. Cal pressionar i aixecar una veu profètica eficaç. Hem de recolzar també l'acció de CPS a Portugal, que en una situació extremadament difícil, vol donar testimoni de l'evangeli alliberador del cristià ". →

L'església jeràrquica ha iniciat una ofensiva "anticomunista" altament perillosa. Ho fa aprofitant un moment de debilitat del procés portuguès; crisi del govern de coalició, fugida dels capitals nacionals, caiguda del turisme, boicot econòmic dels països europeus i d'USA a Portugal. Tot això ha creat una difícil situació econòmica i un descontent en les masses despolititzades, que ha provocat desmogrificament per l'oposició. L'actitut del Partit Socialista ha donat una cobertura desmogrificadora a totes les forces de l'oposició. L'"anticomunisme" sembrat al llarg de 48 anys de dictadura feixista i benefici per l'església a Fátima, es comença a encendre amb el fanatisme de les creudes. Però no només és el P.C. l'objectiu de l'"anticomunisme", sinó totes les seues dels partits d'esquerra, els sindicats, les associacions culturals i fins i tot als stands de venda dels productes de les fàbriques autogestives. L'"anticomunisme" mostra el seu veritable rostre reaccionari i antisocialista. Els bisbes emprenen l'ofensiva "anticomunista"; comença el bisbe d'Aveiro, president de la Conferència Episcopal, responsable de la manifestació "anticomunista" del 13 de juliol. Al bisbe no li fa por de dir: "que l'exemple d'Aveiro es repeteixi de Nord a Sud, en massa...". I això és el que succeeix; l'exemple d'Aveiro és seguit per les diòcesis de Viseu, Braga, Coimbra, Braga i Lamego, i cada vegada amb més violència i amb millor organització. Es fa, amb fonament, un pla nacional organitzat per l'església, d'extendre el moviment religiós antisocialista a totes les diòcesis de Portugal, que acabarà amb un "cop de gràcia", a Fátima. A totes les manifestacions s'hi noten aquestes constants: 1/ Són convocades anònimament, però anunciades des de les troncs per nombrosos capellans, 2/ es busca de reagrupar especialment la població rural, que arriba a les ciutats episcopals en nombrosos autobusos llogats per aquest fi, 3/ els slogans són essencialment una crida a l'ordre i a l'autoritat, en particular a la del bisbe, 4/ es demana la devolució de la ràdio Renascença (robada pels "comunistes") i 5/ tots els bisbes intervien en les manifestacions. Cites com a exemple part del discurs pronunciat per Don Francisco Maria de Silva, bisbe de Braga, a la manifestació antisocialista realitzada a la seva diòcesi:

"Quin és el problema, el veritable problema que avui afronta la nostra Pàtria? El problema és aquest i només aquest; d'una banda la minoria, contra la voluntat del poble, imposa a la nació el comunisme, on la Pàtria independent no hi té lloc, ni tampoc la religió. D'altra banda, una gran majoria que diu "no" al comunisme. La lluita es juga entre els uns i els altres. És aquest el problema fonamental i només aquest. El que està en joc, sí, jo ho repetisc, és única i simplement la llibertat de la nostra Pàtria, la lliure pràctica de la religió, els drets fonamentals de la persona humana. En aquest moment històric, jo els advertisc del perill, l'únic perill. Jo, fent això, estic complint el meu deure, però, és el comunisme el nostre enemic, l'enemic de la religió? Sense cap mena de dubte. És l'enemic número u. No hem de creure els seus caps. Ni tan sols quan declaren voler respectar la religió. En efecte, a la realitat, com a la seva doctrina, es mostren hostils a Déu, a la veritable religió, i a l'Església del Crist. Practiquem nosaltres l'anticomunisme? Nosaltres denunciem nosaltres un error, democràticament, però sense ambigüitats... Ha arribat l'hora de dir "no", hem de despertar-nos. Als pobles i a les ciutats, per tot arreu, el poble cristià no pot permetre que unes minories els imposin la seva voluntat. La legitimitat de l'autoritat civil, sigui la que sigui, fins i tot la que es diu revolucionària, només pot venir del consens de la voluntat lliure del poble. El contrari no seria altra cosa que dictadura i tirania. La voluntat d'aquest poble catòlic és reina, s'ha de respectar. El poble cristià ha d'assumir la seva responsabilitat, amb la certesa de que hi ha valors més grans que la pròpia vida: Déu, la seva Església, la Pàtria".

És inútil de comentar aquest discurs i la violència que pot desencadenar en l'actual situació portuguesa. L'Església traïciona l'Evangeli i es sotmet als ídols de la ideologia burgesa. Quina serà la reacció dels altres bisbats? silenci i complicitat?

Per acabar, cito a Alvaro Cunhal, Secretari General del PCP; "pensem que l'Església portuguesa ha tingut una oportunitat històrica després del 25 d'Abril d'esborrar alguns dels seus pecats. Mentre va durar el feixisme, l'Església hi va col·laborar estretament i va recolzar, des de les seves entitats més altes, la política d'aleshores. Malgrat tot, després del 25 d'Abril, els comunistes no ho han aprofitat per a fer retrets o acusacions contra l'Església. Hem fet un gran esforç per que l'Església pogués adaptar-se i trobi el camí d'una intervenció que la netegi dels seus pecats..."

(resumit de "Portugal Information" nº 22-Agost75)

5

ESGLÉSIA

L'ESGLÉSIA OFICIAL DEVANT ELS DARRERS ESDEVENIMENTS

Per la importància dels esdeveniments succeïts en les darreres setmanes i per la incidència que han tingut en el si de l'Església catalana hem cregut convenient publicar aquestes consideracions.

No fa molts dies, la forta pluja de multes, per conceptes expressats en hostilitats, que caigueren pels quatre costats de l'Estat espanyol, va superar de molt les previsions de qualsevol profeta del temps, provocant un clima, que contrastava fortament amb el càlid i tranquil marítim que entre l'Església i l'Estat.

Però, el cert és que, deixant les temperances, a les multes, detencions, provocacions que de manera històricament desconeguda presenciem en l'Església espanyola va anar-hi a sumar-s'hi tota la religiositat i el fetichisme que els darrers aconteixements provocaren.

Veure veure imatges, "santos", relíquies, precs i sès precs i la justificació i exaltació d'una valors i d'una societat que contradia els més elementals drets humans, sense anar s'es lluny ... Veure veure abusos de la bona voluntat de molta gent sencilla per la el millor canal d'expressió de la religiositat i la postura respectant i complent de la major part de l'episcopat i el clero.

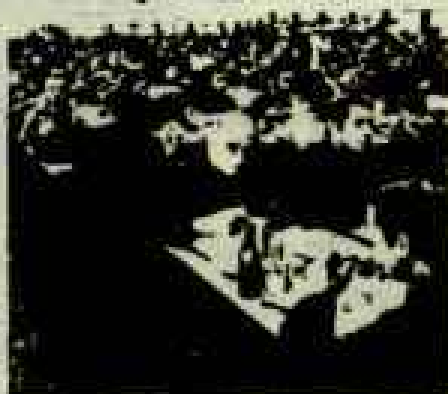
Per a molts de nosaltres era tornar a aquella anys en els que l'església borgia amb pleccia als canons de la "cruzada", a la íntima conpenetració de l'església i el règim franquista.

Van ser moments de màxima violació de la llibertat política del cristià. Cadascú de nosaltres ho va sentir en el més profund de la seva consciència cristiana i política. Moltes a capellans pale seus presons, per negar-se a celebrar determinats actes, insults i altercats a San Sebastià quan es celebrava un funeral Mn. Sotien per no referir-se a en Franco i la seva política. I en general el fet de que tots els actes civils d'aquella dies encain acompanyats obligatoriament per cerimònies religioses a les que tots havien d'assistir-hi.

Però, les aparicions oficials esten molt llunyanes de ser reflexe de l'èss que viu el poble cristià, la distància del franquisme i d'aquest règim i la voluntat democràtica d'amplis sectors de l'església és ja un fet, per això es reprimeixen hostilitats i pregrimes, perquè avui l'aparell ideològic que significava l'església, encunx la seva missió profètica i evangelitzadora al costat d'aquells que lluiten i sofreixen per una més gran justícia en una societat pluralista i democràtica.

Han parlat els bisbes, molts cops volguen fer-se portaveus de tota l'església, quan sabem que el seu dret a parlar com altres, no suposa un dret a representar-nos a tots. De Mn. Gonzalez Martín apologeta d'en Franco i del seu règim fins a Mn. Tarancón que defensava el dret de de l'església a predicar " tot l'evangeli encara que ... "

Recolcem plenament les paraules d'en Tarancón, però volam manifestar que no tindran cap valor real, ni podran compensar la postura oficial de l'església evans de la mort d'en Franco si juntament a aquestes paraules no s'unix la veu que reclama una unitat general. Avui per avui, en l'Estat Espanyol, la reconciliació passa per l'armistis i l'església si veritablement vol posar-se al costat dels que lluiten l'empeny d'una societat democràtica i reconciliada heura d'unir-se a aquesta exigència.

CRISTIANS PEL SOCIALISME

Reunit el Comitè Coordinador de " Cristians pel Socialisme " de l'estat espanyol el 22 de novembre de 1975, es va prendre l'acord de difondre el següent comunicat :

ENFRONT LA MORT DE FRANCO EL REpte DE LA LLIBERTAT

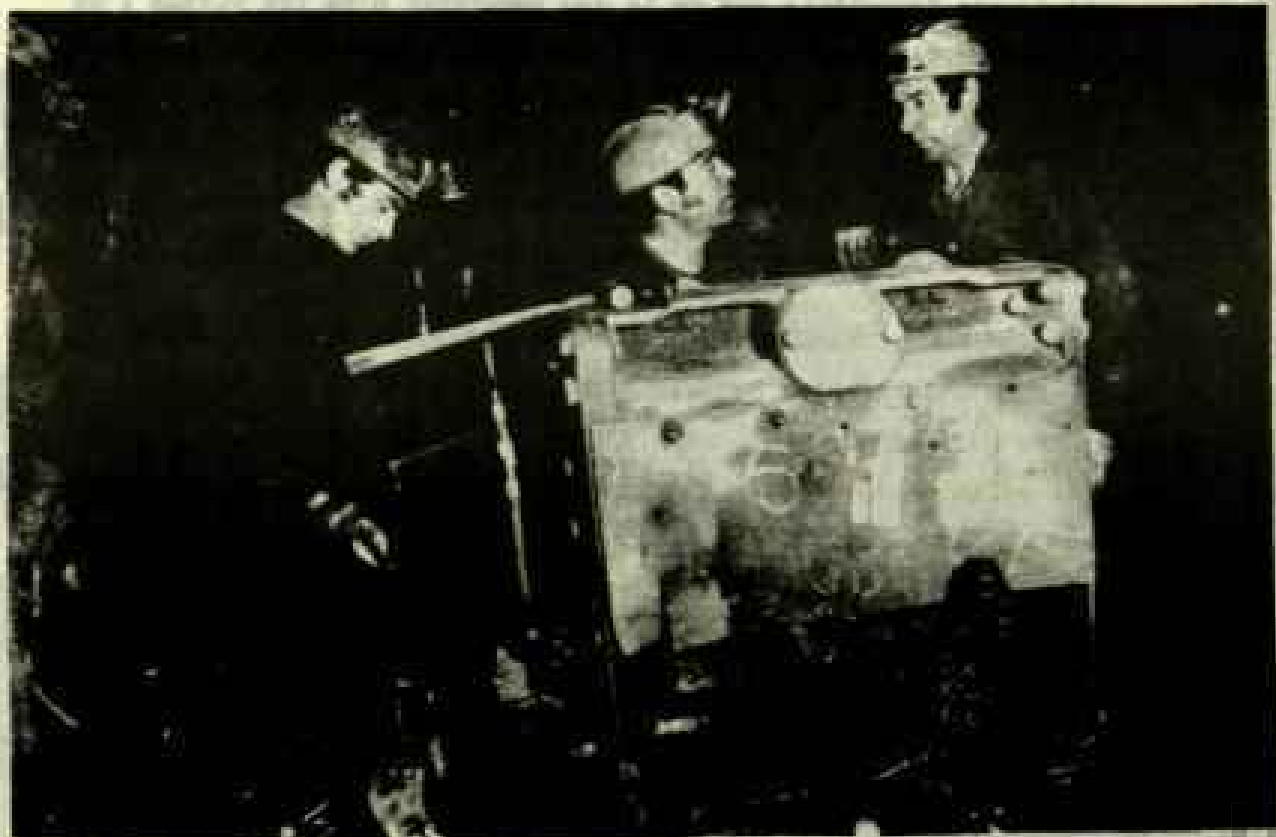

Franco es mort !!!... Històricament, amb la mort del dictador, sempre ha agonitzat i ha mort la seva dictadura. És lògic que després de quaranta anys de poder personal i de règim polític totalitari, la mort de Franco provoqui, en el poble senzill, ansietat; en els que s'han aprofitat del règim, por i agressivitat; en la classe que detenta el poder econòmic, afany de continuïtat per tots els mitjans; i en els que han estat lluitant per la llibertat, responsabilitat davant una nova etapa de lluita en el llarg procés de l'alliberació.

LA LLIBERTAT ES UN PROCÉS

CRISTIANS PEL SOCIALISME parla avui perquè s'ha proposat, des del seu naixement, d'expressar i viure la seva fe a partir de la pràctica concreta, entesa com a compromís revolucionari d'alliberació del poble oprimat.

- 1.- Estem convençuts que la lluita per la llibertat és una marxa llarga. Ara, més que mai, ens afanyem, al costat de tots els qui creuen en la llibertat, al combat per aconseguir en un futur immediat, la fi del règim antidemocràtic.
- 2.- Però no ens podem enganyar. Tenim al davant un llarg procés fins aconseguir que la llibertat democràtica sigui plena i total dins una societat igualitària i socialista. Sabem que hi ha els qui estan disposats a jugar altre cop amb el poble i amb la classe obrera, en nom de la democràcia, negant-li, un cop més, al poble, la seva veu i el seu protagonisme en la marxa cap a la llibertat.
- 3.- Per això no podem abandonar la lluita. La democràcia real segueix pesant sobre les espatlles de la classe treballadora, perquè aquesta democràcia és inconciliable amb un sistema capitalista de producció i amb una organització burgesa de la societat s'ha escudat darrere la tirària dictatorial, ara pot camuflar-se sota el mantell de la democràcia formal. Tant l'imperialisme d' USA com l'Europa del Mercat Comú, donant la mà a la burgesia "avançada" de l'estat espanyol, estan ja a l'equit. Per tant, la lluita continua.

... QUE DESAFIA ELS CRISTIANS...

Aquest novembre de 1975 s'ha donat cita al futur dels pobles espanyols a l'estat espanyol. Els cristians, a aquesta momenta històrica, els donem el nom de " signes dels temps " perquè contenen un significat que cal desbrossar i convoquen a una responsabilitat que cal assumir.

1.- Quan el poble escollit, Israel, se passe en camí cap a la Terra Promesa, iniciava una aventura plena de riscos i perills. Era el preu de la llibertat. Avui constatem que el poble escollit se por a la llibertat; és una por astutament injectada pel règim franquista i extranyament avalada i encoratjada per l'església que de la peu sepulcral n'ha fet virtut; de l'ordre dictatorial, gràcia del cel; del tirà, centinel-la de la cristianitat; del risc i de la lluita, subversió. És una postura cristiana. Nosaltres apel·lem a la fe d'Abraham, a la llibertat dels profetes, a la lluita del Poble Escollit, a Jesús de Nazareth, a tots els qui arribaren a la llibertat perquè van córrer riscos i van tenir confiança.

2.- La llibertat evangèlica no ha sigut precisament el fort de la jerarquia de l'estat espanyol. L'església oficial ha estat, per molts anys, la legitimadora del règim. I, per més evident que sigui l'intent de desenganxar-se de certs sectors de l'episcopat, no ha deixat de ser pla de càlculs i d'ambigüitats. Particularment en aquesta última època, hi ha hagut molta " silencis ", molta por, i falta de confiança en el poble creient (nosés s'ha donat, a nivell individual, alguna postura evangèlica). Davant els recents processos i simulacres de judici, venjances i assassinats per part de l'estat, l'església ha callat. Quan era urgent de denunciar l'essència totalitària del règim, s'ha refugiat en moralismes i en abstraccions, i sempre ha preferit les arades i tornades als despatxos ministerials que no posar-se al costat del poble.

3.- Però l'ambigüitat de la jerarquia eclesiàstica, gairebé en la seva totalitat, s'ha fet patent de forma vergonyosa a l'hora de la mort del dictador. Ha corregut "fidal" a honrar el seu fill predilecte". És la mateixa jerarquia que un dia va benedir als "canons de la creuada", la que avui exalta i glorifica a un home que mor amb les mans tacades de sang. Com a cristians, mai no negarem una oració i una pregària pels qui moren, però una causa una requingada que, a aquesta oració hi vagi unida una bofetada i un despreci insultant a tots els qui han mort per lluitar en favor de la llibertat, a tots els qui encara resten a les presons franquistes, als qui els està vadet de tornar a la pàtria i han de romandre a l'exili.

Ara més que mai hem d'esforçar-nos per a impedir la "continuitat" d'un règim que ha entrat a la seva descomposició definitiva. És el moment de no traïr un poble que no vol seguir oprimit. Altre cop, però, toquem l'oportunisme d'aquesta jerarquia que dona una abraçada de despedida a l'opressor, i s'afanya a donar la mà a nous opressors, benint i encoratjant als partits burgesos i democristians.

Com a CRISTIANS PEL SOCIALISME volem recordar que si el missatge cristià és un avunci d'alliberament per a tots els homes, aquesta universalitat passa per l'alliberament del poble oprimit; per això s'ha, per a Jesús, als "pobres", als privilegiats del Regne. Aquest poble despossaït necessita avui solidaritat en la lluita i en les esperances, i que el deixin d'enganyar amb falses reconciliacions als qui millor ho poden i ho saben fer.

... I QUE CONVIDA A LA UNITAT EN LA LLUITA

Sabem que les organitzacions que estàn portant el pes de la lluita, en el cà de les quals molta de nosaltres militem, superant contradiccions, busquem la unitat per a guanyar la nova etapa de la nostra llibertat.

CRISTIANS PEL SOCIALISME, des de la seva instància pròpia, se sent compromès per aquest mateix repte, i es fa ressò de les aspiracions més immediates que avui tenen clavades en el seu cor tots els pobles sotesos per l'estat espanyol :

- . l'amnistia de tots els presos polítics
- . les llibertats bàsiques d'expressió, de reunió, d'associació i de vaga.
- . la llibertat de tots els partits polítics que presenten autèntiques alternatives de canvi cap una societat socialista.
- . la separació de l'església i l'estat.
- . el reconeixement de les diferents nacionalitats existents en l'actual estat espanyol, amb totes les conseqüències que això suposa.
- . la transformació de totes les institucions de l'estat, polítiques, administratives i socials, al servei del poble i sota el seu control.

També assueta, com ho hem fet sempre, la participació en les grans tasques històriques que, a través de la lluita de classes i de les organitzacions proletàries, portin a la classe obrera i popular a protagonitzar i construir la revolució socialista fins les últimes conseqüències.

I dins d'aquest procés i després d'afirmar que pertanyem a l'església de Jesucrist, ens esforcem en aconseguir fidelment els objectius que, des del primer moment, han estat la nostra raó de ser com a cristians pel socialisme.

La lluita ideològica a i dins l'església per ajudar als cristians a que s'alliberin de prejudicis burgesos i unixin els seus esforços i la seva militància en els fronts marxistes que lluiten per a la construcció d'una societat socialista.

la vivència de fe en un Crist alliberador, Déu-Pare de tots els homes, des de la pràctica revolucionària.

la solidaritat i el recolzament a totes les instàncies de classes que es proposin al recobrar l'Església de Crist i la construcció d'una església al servei del poble i de l'alliberament total dels pobres i oprimits.

Un temps nou s'està apropant. La lluita és llarga.
Construïm, ja ara i cada dia, la gran esperança!

CRISTIANS PEL SOCIALISME

22 de novembre de 1975 .

DECLARACIO DAVANT LA MORT DE FRANCO

El comité d'enllaç europeu del Moviment "CRISTIANS PEL SOCIALISME" ha celebrat la seva tercera reunió a Grenoble (França) els dies 8 i 9 de Novembre de 1975. Aquest Comitè reuneix els representants d'Itàlia, Portugal, Estat Espanyol, emigració espanyola a Europa, Alemanya Occidental, Països Baixos, Bèlgica, França i Àustria.

Al final de la reunió el Comitè ha aïfós dos Comunicats sobre la situació de l'Estat Espanyol i sobre Portugal. Reunit pel seu costat el Comitè Coordinador de CRISTIANS PEL SOCIALISME de l'Estat Espanyol, el dia 22 de Novembre es fa ressò del Comunicat Europeu i creu oportú difondre'l, fins i tot havent mort ja Franco.

Després de quasi 40 anys de regnat absolut sobre els pobles d'Espanya, el dictador feixista Franco es mor.

Desapareix com va surgir, embrutat amb la sang encara fresca dels qui s'atreuiren a fer front amb valentia a l'opressió i barbàrie feixista. El recent assassinat de Triki, Sánchez Bravo, Sans i Otazgui són els darrers crims comesos pel qui dirigí, amb la benedicció de l'Església, la sublevació contra la República Espanyola que provocà un milió de morts i pel que més de trenta anys de terror no ha parat d'eliminar a nombrosos obrers, estudiants, patriotes bagcos, etc...

En aquests moments en que s'obren als pobles d'Espanya noves perspectives d'alliberament els grups de CRISTIANS PEL SOCIALISME d'Europa, reunits en Comitè d'enllaç, manifestem la nostra solidaritat amb la lluita de tots els pobles d'Espanya pel seu alliberament i animem a tots els cristians a unir cada vegada més el seu esforç al combat de tots els pobles contra el capitalisme i el socialisme.

Grenoble, Novembre de 1975.

(Traduït del castellà).

RESUMEN DE LA HISTORIA DEL PAIS

El mundo de hoy es un mundo de cambios. Cambios que afectan a todos los aspectos de la vida. Desde la economía hasta la cultura, desde la tecnología hasta el medio ambiente, todo está cambiando y cambiando rápidamente.

Ironies de CESC

El mundo de hoy es un mundo de cambios. Cambios que afectan a todos los aspectos de la vida. Desde la economía hasta la cultura, desde la tecnología hasta el medio ambiente, todo está cambiando y cambiando rápidamente.

El mundo de hoy es un mundo de cambios. Cambios que afectan a todos los aspectos de la vida. Desde la economía hasta la cultura, desde la tecnología hasta el medio ambiente, todo está cambiando y cambiando rápidamente.

El mundo de hoy es un mundo de cambios. Cambios que afectan a todos los aspectos de la vida. Desde la economía hasta la cultura, desde la tecnología hasta el medio ambiente, todo está cambiando y cambiando rápidamente.

El mundo de hoy es un mundo de cambios. Cambios que afectan a todos los aspectos de la vida. Desde la economía hasta la cultura, desde la tecnología hasta el medio ambiente, todo está cambiando y cambiando rápidamente.

El mundo de hoy es un mundo de cambios. Cambios que afectan a todos los aspectos de la vida. Desde la economía hasta la cultura, desde la tecnología hasta el medio ambiente, todo está cambiando y cambiando rápidamente.

CESC

El mundo de hoy es un mundo de cambios. Cambios que afectan a todos los aspectos de la vida. Desde la economía hasta la cultura, desde la tecnología hasta el medio ambiente, todo está cambiando y cambiando rápidamente.

El mundo de hoy es un mundo de cambios. Cambios que afectan a todos los aspectos de la vida. Desde la economía hasta la cultura, desde la tecnología hasta el medio ambiente, todo está cambiando y cambiando rápidamente.